

Nemzetgyilkossági kísérlet, tanulságokkal

Kereken száz esztendeje nemzetgyilkossági kísérlet történt a versailles-i Nagy-Trianon palota Cotelte-csarnokában (Galerie des Cotelte). Megállt a nemzet szívverése – volt olvasható a Nemzeti Újság címdalán. A templomokban fél órán át zúgtak a harangok, álltak a villamosok, a vasúti szerelvények, az üzletek, hivatalok, bankok bezártak, az iskolákban nem volt tanítás, az üzemekben a munka leállt, nem dolgoztak a bíróságok, zárva voltak a szórakozóhelyek.

Azóta gyakran elmondjuk, mi, mennyi vészelt el, hány négyzetkilométer, mennyi lakos, termőföld, erdő, bányá-ásványkincs, város, hegység, falu, építmény, történelem. Mennyien lettek földönfutók, úzettek el, haltak bele, nyomorodtak meg. Nemzetgyilkossági kísérlettel ez jár.

Csak egyvalamiről nem beszélünk.

A tanulságokról. És velük kölcsönhatásban a lehetséges jövődőről.

Báró Somorjai Lukachich Géza altábornagy 1918. október 26-án lett Budapest katonai parancsnoka. Korábban a fronton dandár-, majd hadosztályparancsnok, később a magyar karhatalmi erők, majd a budapesti I. honvédkerület parancsnoka. Nagyjából mindent látott – és mindezt egészen napjainkig elérhetetlen, a közelmúltban (igazi szenzációként!) megjelent *Magyarország megcsonkításának okai* című könyvében igen tömören és pontosan össze is foglalja. Rögzíti, leírja – a tanulságokat.

Egy nemzetgyilkossági kísérlet tanulságait.

Távolról sem csak olyan – egyáltalán nem utolsó – megállapításokkal, hogy „azt halljuk és olvassuk, hogy a trianoni békeszerződésben vették el az ország területének kétharmad részét. Ez a beállítás csak formailag felel meg a történeti hűségnek [...] az ország kétharmad részét már 1918-ban vették el tőlünk, Trianonban csak írásba foglalták azt a tényleges állapotot, mely már 1918-ban előállott”.

Igen: vissza hát 1918-ba. Minden érdemi tanulság itt, errefelé található.

November 3-án írják alá a padovai Giustivillában az úgynevezett Diaz-féle fegyverszünetet, amely – Horvátország elszakadását leszámítva – nemcsak száz százalékban érintetlenül hagyja a magyar határokat, de a rendelkezésre állható magyar fegyveres erőt is szabályozza. Nem is akárhogyan. A szerződés Ausztriának és Magyarországnak összesen húsz – tíz-tíz –, fegyverben tartható hadosztályt engedélyez. Ez – hadiállapotban, feltöltve – kb. 150 ezer, békében kb. fele ennyi, 70-75 ezer főnyi fegyveres erőt jelent. A november közepétől az országba három irányból beáramló hódító-területfoglaló idegen – cseh, román, szerb – csapatok kiveréséhez számos katonai forrás meglehetősen egybehangzó szakmai becslése szerint kb. három-négy közepes harcértékű hadosztály (az említett engedélyezett – tíz hadosztályt jelentő – haderőnek kevesebb mint a fele) elegendő kellett volna, hogy legyen. (Különösen a cseh és a román alakulatok harcképességének ismeretében.) Tudjuk, hogy harcedzett, kiváló magyar ezredek egész sorát épségben, fegyelmezett hadrendben és teljes fegyverzetben hozták haza parancsnokaik, a határokon – néha már korábban is, illetve az ország belseje felé haladva – zavarták szét, bomlasztották, próbálták leszerelni – vajh kik? „Nevezzük őket belső ellenségnek. Merthogy ez a helytálló elnevezés.”

Íme, az első tanulság.

A Károlyi-kormány november 13-án teljesen fölöslegesen és értelmetlenül megkötötte a belgrádi fegyverszünetet, amely már óriási darabokat hagy az ellenségnek Magyarország testéből. Nem fura, hogy nagyjából éppen ezekben a napokban indulnak meg a románok, a szerbek (a csehek kicsit hamarabb), és alig néhány hét alatt óriási területeket szállnak meg...

Balassagyarmatról 1919 januárjában kiverik a cseheket, a Muravidékről kétszer is a délszlávokat. Komáromnál lönek, a Délvidéken hosszú heteken át tartó bénító sztrájkok, a székelyföldi Sóvidéken szabályos fegyveres felkelés. Erdély történelmi határán a Székely Hadosztály közel négy hónapon át a szó szoros értelmében a frontvonalhoz szegezi az előrenyomulni próbáló románokat – eddig, és ne tovább! Hadtörténelmi tény: a modern hadtudomány szerint a legújabb korban példátlan, hogy ilyen szörnyű körülmények között ennyi ember ilyen hosszú frontvonalat ennyi időn át tartani tudjon. Ők tartották.

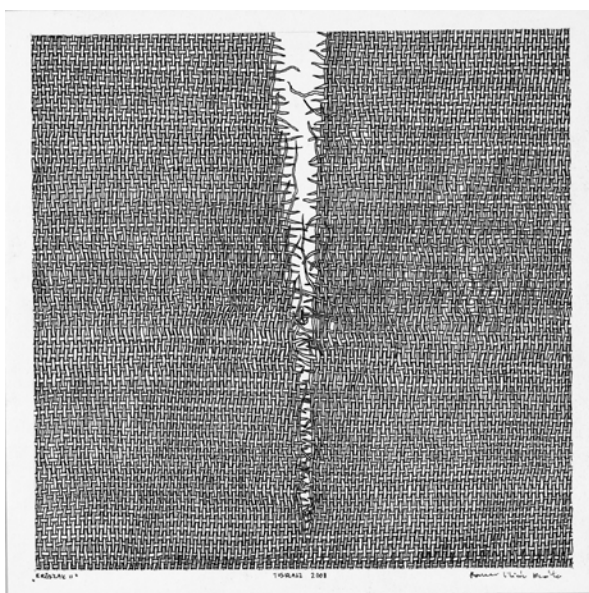
Itt a második tanulság. Igen, az ellenállás – legalábbis hosszabb távon – így vagy amúgy, de kifizetődik. Csak az fizetődik ki. (Még ha esetleg nehezebb is észrevenni.)

A bomlasztókra, a züllesztőkre, a nemcsak „tehetetlen”, „tehetségtelen”, de hazaáruló Károlyi-kormány idegenszívűire, a már hosszú hónapok óta alattomban romboló belső ellenségre pedig nem csak Lukachich tábornoknak és a hozzá hasonló kiváló katonáknak kell felfigyelniük. Íme, a harmadik tanulság.

Ami a közvetlen jövőt – az 1918 után következő 1919-et illeti: ez nagyrészt a Károlyiék uralgásának szerves folytatását jelentő vörös rémuralom, a Tanácsköztársaságnak becézett 133 napos lidércnyomás volt. Azokkal a bolsevikokkal, akiknek vadállati kegyetlenségénél csak hányta-

tó nemzeti érzéketlenségük volt talán nagyobb, leszedetvén a nemzeti zászlót a visszavett felvidéki magyar városokban és kimondva, hogy ők nem állnak a nemzeti integritás alapján. Ímhol a következő tanulság: náluk nagyobb veszély nincs, tőlük óvakodni a legelső óvintézkedés az elsők között.

A tanulságok sorát, meglehet, lehetne még szaporítani, ám ne feledjük – a magyarok Istene még most is velünk volt: nem (nemzet)gyilkosság, csak nemzetgyilkossági kísérlet történt. És a jövő – a tágabb összefüggésekben vizsgált, igazi lehetséges jövő – szintúgy ennek függvényében szemlélendő. Nem kell jóslásokba, taktikai-nemzetstratégiai tanácsadásdömpingbe, esélylatolgatásokba vagy éppen prognózisváltozatok kidolgozásába fognunk. Még azt sem kell újra meg újra hangsúlyoznunk, hogy nem kell beszélni róla sohasem, de mindig, mindig gondoljunk rá (ez természetes), hogy semmi sem végleges ezen a világon, és hogy az idő méhében mindig készül valami. Egyetlen kérdést tennék csak most fel inkább, kicsit tanárosan tán, de a legkomolyabban: kérem, jelentkezzenek, aki úgy 1985 táján gondolta volna, hogy a szovjet gyarmatosítók tíz éven belül kitakarodnak az országból, és alig fél évtized múlva a Szent Koronával ékes ősi címer a haza legfőbb jelvénye. Ez a legesleglényegesebb tanulság.

Erőszak I.